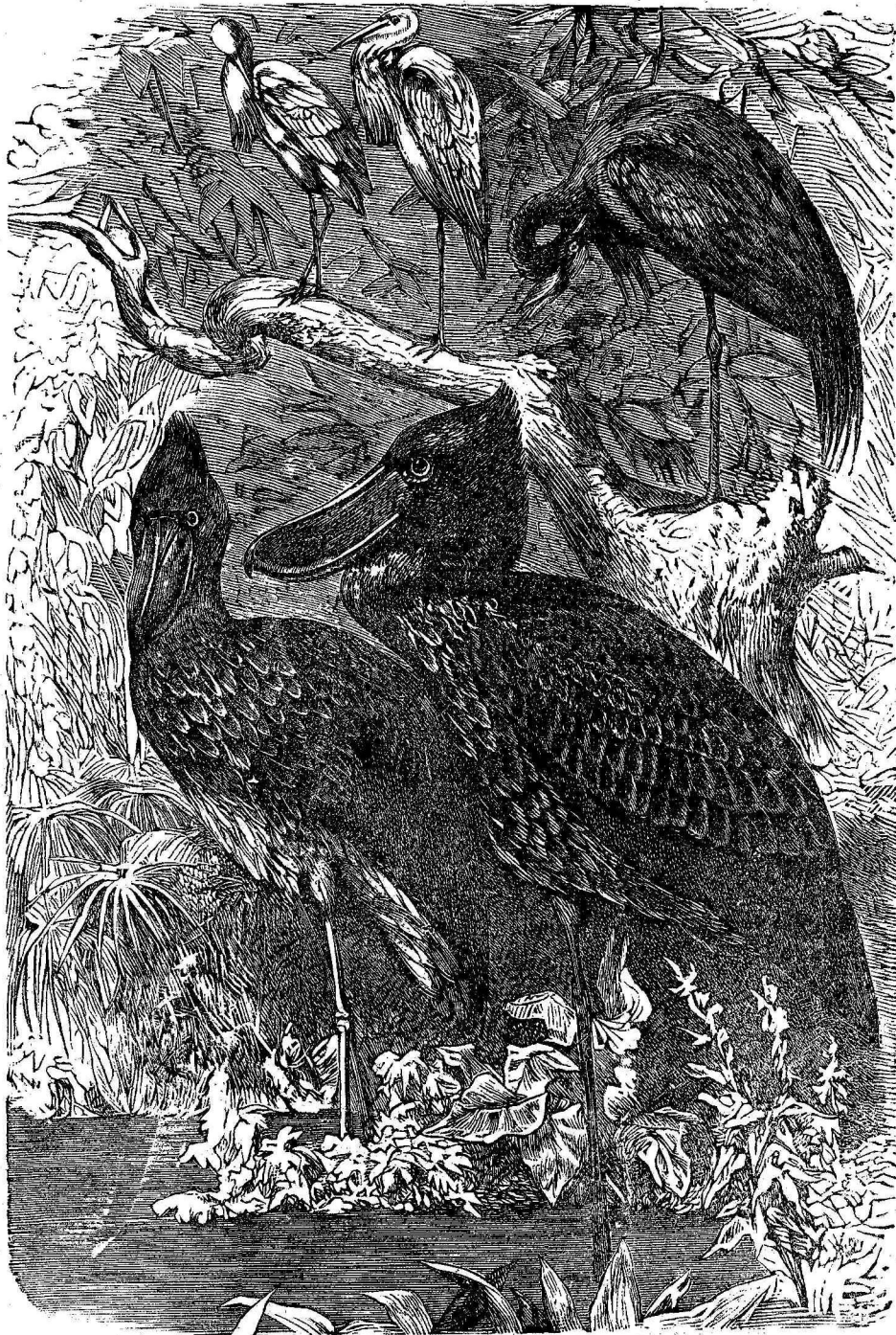

ΑΦΡΙΚΑΝΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Οἱ Πελαργοί, ὡς γνωστὸν, ἀνήκουσιν εἰς τὰ λεγόμενα ἀποδημητικὰ πτηνα, ὅποια εἶναι αἱ Χελιδόνες, αἱ νήσσαι, αἱ τρυ-

πον καὶ δὲν πρέπει νὰ φονεύωνται, ὅπως δυστυχῶς γίνετα' παρ' ἡμῖν.

Κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν ἡ Ἀντιγόνη, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Πριάμου, εἶχε μεταβληθῇ εἰς Πελαργὸν ὑπὸ τῆς Ἥρας, διότι

Πελαργοὶ ἐτοιμαζόμενοι εἰς ἀποδημίαν.

γόνες, τὰ ὀρνέθια, οἱ Γέρανοι κτλ. τρέφονται δ' ἐκ ζωϊκῶν οὐσιῶν, οἷον ὄψεων, βατράχων, σκωλήκων, καὶ ἀκόμη θνησιμαίων ζώων, τούτου ἕνεκα εἶναι χρησιμώτατα εἰς τὸν ἀνθρω-

ποδισμόν, ὅτι ἔσται ὡραιότερα αὐτῆς· ἀλλ' ἐνῷ μετέβαλε τὴν μορφήν της, ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ἐρασμίας ιδιότητάς της. Ἐπομένως ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἡ προσω-

ποποίησις τῆς εὐσεβείας, τῆς συζυγικῆς καὶ υἱικῆς ἀγάπης, εὐγνωμοσύνης καὶ ἐγκρατείας. Ὑπετίθετο δὲ, ὅτι ἔζη ζῶν ἡδεῖαν, καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς ἐγκλημα νὰ βλάβῃ τις τὰ πτηνὰ ταῦτα. Εἰς τινὰς δὲ χώρας ὁ Πελαργὸς ἦτο ἀντικείμενον προσκυήσεως, ὡς λ. χ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς δὲ τὴν ἱερογλυφικὴν γλῶσσαν ἀπεικονίζει τὴν εὐσέβειαν καὶ φιλανθρωπίαν εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, ὅπου ἐνεκα τοῦ χθαμαλοῦ τοῦ ἐδάφους τὰ ὕδατα λιμνάζουν, καὶ ἐπομένως ἡ χώρα βρίθκει ποταλίων ὑδροβίων ζωύφων, ἡ ἔλευσις τῶν Πελαργῶν χαιρετίζεται μετὰ χαρᾶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, διότι καθαρίζουν τὸν τόπον ἀπὸ τὰ ζωύφια ταῦτα, τὰ ὅποια ἀποθνήσκοντα καὶ σηπόμενα θὰ ἐπροξένουν πολλὰς μiasματικὰς ἀσθενείας.

Ἰστορεῖται, ὅτι εἰς χωρίον τι τῆς Νορβηγίας ἔζη πτωχὴ τις οἰκογένεια συνισταμένη ἐκ δύο προσώπων, τῆς χήρας μητρὸς καὶ τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς, Κορράδου. Κατ' ἔτος ζεύγος τι Πελαργῶν ἐκτίζον τὴν φωλεάν των πλησίον τῆς καλύβης τῆς πτωχῆς χήρας, ὁ δὲ Κορράδος συνειθίζε νὰ ἐπισκέπτεται αὐτὴν συχνά, ὥστε τὰ πτηνὰ ἐξοικειώθησαν μὲ αὐτὸν καὶ τὸν ἀφῆκον νὰ τὰ πλησιάζῃ καὶ νὰ τὰ χαϊδεύῃ.

Ἀφοῦ δὲ ὁ Κορράδος ἐμεγάλωσεν ὀλίγον, ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὴν μητέρα του καὶ ἔλθων εἰς τινὰ λιμένα ἐσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς πλοιάρχου, ὅστις τὸν μετέφερεν εἰς τὸ πλοῖόν του ὡς μούτσον.

Ἀλλὰ μόλις ἐξέπλευσαν ἀπὸ τὸν λιμένα, ὁ δυστυχὴς Κορράδος ἤρχισε νὰ εὐρίσκη τὴν ζωὴν τοῦ ναυτοῦ πολλὰ βαρεῖαν, καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν μητέρα του, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ τὴν πληροφορήσῃ τοῦ ἦτο. Ὡς νὰ μὴ ἤρκει δὲ ἡ σκληραγωγία, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζεν εἰς τὸ πλοῖον, ἤμεραν τινὰ τὸ πλοῖόν των προσελθὴν ἀπὸ Ἀλγερίνης, ἡμερᾶς, οἱ ὅποιοι συνέλαβον ὅλον τὸ πλήρωμα καὶ τὸν καλὸν σου Κορράδον καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδράποδα εἰς διαφόρους κυρίους.

Ὁ Κορράδος ἠγοράσθη παρὰ τινος γεωργοῦ, ὅστις τὸν μετέφερεν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ τὸν ἔβαλε νὰ καλλιερῇ τὴν γῆν. Ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιον τῶν τροπικῶν ὁ Κορράδος ἔκαλει τὴν τύχην του καὶ χιλιᾶς μετενοεῖ διὰ τὴν πρὸς τὴν μητέρα του ἀχαριστίαν καὶ ἀνοησίαν του, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῷ εἰργάζετο εἰς τὸν ἀγρόν ὑπὸ τὰς φλογεράς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπεθύμει τὸν θάνατον, Πελαργὸς τις τὸν ἐπλησίασε καὶ διὰ τῶν νευματίων του ἐδήλωνεν αἰσθήματα φιλίας. Ὁ Κορράδος κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἐπειδὴ ὅμως πολλάκις τὸ πτηνὸν ἐπανέλαβε τὸ αὐτὸ, ἐνεθυμήθη τὸν φίλον του Πελαργὸν ἐν Νορβηγίᾳ καὶ ἤρχισε νὰ σφύριζῃ, ὅπως συνειθίζε νὰ κάμνῃ ἐκεῖ, ὅταν ἤθελε νὰ καλέσῃ τὰ πτηνὰ νὰ ἔλθουν εἰς αὐτόν.

Ὁ Πελαργὸς εἰς τὸ ἄκουσμά του πράγματι ἐπέταξε κατ' εὐθεσίαν παρὰ τοὺς πόδας του καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸ σῶμα τοῦ παιδίου. Ὁ Κορράδος ἀνεγνώρισε τὸν παλαιόν του φίλον καὶ ἔκτοτε πᾶσαν ἡμέραν συνεμερίζετο μετ' αὐτοῦ τὴν τροφὴν του.

Τελευταῖον ἐπειδὴ ὁ καιρὸς τῆς ἀποδημίας τῶν πτηνῶν ἐπλησίαζεν, ὁ Κορράδος ἐσχέδιασε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα του περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ καταστάσεώς του διὰ τοῦ Πελαργοῦ, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ στείλῃ τινὰ μὲ χρήματα νὰ τὸν ἐξαγοράσῃ.

Πρὸς τοῦτο ἔγραψεν ἐπιστολὴν καὶ ἔδωκεν αὐτὴν εἰς τὸν πόδα τοῦ Πελαργοῦ, οὗτος δὲ κατὰ τὴν ὀρισμένην ἐποχὴν ἀφῆκε τὰς θερμὰς χώρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν

θερινὴν κατοικίαν του εἰς Νορβηγίαν· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν παλαιάν του φωλεάν ἐκάθισεν ἐξωθεν τῆς καλύβης τῆς χήρας καὶ περιέμενεν αὐτὴν αὐτὴ δὲ ἐξεληούσα καὶ ἰδοῦσα τὸ πτηνὸν μὲ χαρτίον τι κρεμάμενον ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἐκινήθη εἰς περιέργειαν καὶ πλησιάσασα τὸ ἔλυσεν καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ. Ὅποια δὲ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς καὶ ἡ χαρὰ τῆς νὰ ἴδῃ ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ ἀπὸ τοῦ νομιζόμενον ἀποθαμένον τέκνον τῆς! Ὁ Κορράδος περιέγραψε τὴν κατάστασίν του, τὸ μέρος ὅπου ἐδοῦλεως καὶ τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, μὲ τὰ ὅποια ἡδύνατο νὰ ἐξαγορασθῇ. Ἡ πτωχὴ χήρα περιήλθε τὴν χώραν ζητοῦσα παρὰ τῶν φιλανθρώπων τὰ λύτρα· τὰ χρήματα εὐκόλως συνηθροίσθησαν, ἐστάλησαν καὶ οὕτως ὁ Κορράδος ἐξηγοράσθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν μητέρα του.

Πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ συμβάντος τούτου ὁ Κορράδος ἐσκάλισεν ἐπὶ ξύλου Πελαργὸν φέροντα ἐπιστολὴν εἰς τὸν πόδα του, τὴν ὑπογραφίαν ταύτην ἔθεσεν ἄνωθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, σῶζεται δὲ μέχρι τῆς σήμερον.

ΦΥΛΑΤΤΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ΣΟΥ.

Οὐδὲν πρᾶγμα δύναται νὰ συστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἄλλων περισσότερο ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ λόγου του, εἴτε τῆς ὑποσχέσεώς του. «Ὅστις κρατεῖ τὸν λόγον του, κρατεῖ τὴν τύχην του εἰς τὰς χεῖράς του,» λέγει παροιμία τις δημώδης καὶ εἶναι ἀληθές. Παρητηρήθη δὲ, ὅτι οἱ μεγαλύτεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου εἶχον τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Ἰστορεῖται περὶ τοῦ λόρδου Ναπιέρ, ὅτι ἡμέραν τινὰ εὗρε κοράσιον δεκαετὲς κλαῖον· ἐρωτήσας αὐτὸ ἔμαθεν, ὅτι αἰτία τῶν δακρύων καὶ τῆς λύπης του ἦτον ἡ θραύσις σταμνίου τινός, τὸ ὅποιον ἔφερε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις εἰργάζετο εἰς τινὰ ἀγρόν· διότι, «γνωρίζω, προσέθηκεν, ὅτι θὰ τιμωρηθῶ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σεις, κύριε, δύνασθε νὰ τὸ διορθώσητε· δὲν εἶναι ἔτσι;»

«Λυποῦμαι, κόρη μου, εἶπεν ὁ Ναπιέρ, ὅτι δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸ διορθώσω· δύναμαι ὅμως νὰ σὲ βοηθήσω ἄλλως πως· ἡμπορῶ π. χ. νὰ σὲ δώσω ἡμῖς σελίνιον, μὲ τὸ ὅποιον ἡμπορεῖς ν' ἀγοράσῃς ἐν νέον σταμνίον, καὶ οὕτω νὰ σὲ σώσω ἀπὸ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν φοβεῖσαι.» Ταῦτα εἰπὼν ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιόν του, διὰ νὰ λάβῃ ἐκείθεν τὰ ὑποσχεθέντα χρήματα, ἀλλὰ δυστυχῶς εὗρεν, ὅτι εἶχε λησμονήσει τὴν σακκούλαν του εἰς τὴν οἰκίαν!

Ἡ πτωχὴ κόρη ἐνόησε τοῦτο πρὶν ὁ Ναπιέρ ἀνοῖξῃ τὸ στόμα του νὰ εἴπῃ τι· ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν νὰ ὁμιλήσῃ, διότι ὁ Ναπιέρ ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἡδύνατο τότε νὰ τὴν βοηθήσῃ καθὼς τῆς ὑπεσχέθη, ἀλλ' ἐπρόσθεσεν, «ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰπὲ εἰς τὴν μητέρα σου τὸ περιστατικόν, καὶ βεβαίωσέ την ἀπὸ μέρους μου, ὅτι αὖριον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν θὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ σὲ φέρω τὸ ἡμισυ σελίνιον, καὶ ὅτι πρέπει νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἀνταμώσῃς ἐδῶ.»